

ציפורים בדאש

קוראים לו "בולבול".

למה בולבול? מפני שהוא מבולבל, כמוכן. הוא קורא את המאמרים בעיתוני הערב. הוא שומע את הדו"ח של שר הביטחון על ענייני ביטחון, ושל שר החוץ על ענייני החוץ. הוא לא יודע מה לחשוב.

הבולבול הוא ציפור שאינה מוזיקה לאיש. להיפך, אומרים שהיא מועילה, מפני שההורים מאכילים את גוזליהם בחרקים, תולעים ופירות — כלומר, הם מאכילים את בני-הסותם ב מפלגה בכל מיני פירותים שהם מלקטים במשרדיהם ממשה — גיובים, רשינות, הזמנות, וכו'.

הדבר היחיד המעניין את הבולבול באמת הוא הקן שלו. הוא מגובב מבחוץ בגיבעולים, וזרדים, חוטים וצמר, ואילו תוכו חסר כל ריפוד. בכל זאת דבק אליו הבולבול — ורק תנסה להוציא אותו משם! מיד הוא יצק שערפים את ראשו ושופכים את דמו, אפילו אם הגיע מזמן לגיל-הפנסיה. תפקידו העיקרי של הבולבול הוא להשמיץ הכרזות, לתת ראינות ולשאת נאומים, בהם הוא מסביר את המצב המדיני לאזרחיו — וכך מבולבל הוא את הציבור כפי שהוא מבולבל.

★ ★ ★

בולבול משמיץ הכרזות מכל הסוגים, לפי מצב-רוחו! המבולבל — פעם חיובית ופעם שלילית. פעם הוא מבשר את השלום שהנהיגה הוא עומד בשער, ופעם הוא מגלה כי אין סיכוי לשלום בדורנו. לא כן שני השרים האלה:

אלה הם — כפי שהיכרת מייד — האדונים העורבים, האחד אפור והשני שחור.

העורבים אוהבים מאוד לנאום ולהצהיר. אבל כל נאומיהם והצהרותיהם יש להם תוכן אחד בלבד: "רע! רע! רע!"

אין סיכוי לשלום. אין מה לעשות. האויב זומם לכלותנו. אין טעם להתאמץ למצוא פיתרון. אין פיתרון. רע-רע-רע. התנ"ך גור גזירה שווה לעורב ולנץ, הגדיר את שניהם כשקצים. בכל זאת טוב העורב מן הנץ. אפילו התנ"ך מספר שהעורבים האכילו את אליהו במדבר.

בכלל, העורב הוא בעל אופי מזר. קשה לומר שהוא שוא היופי (אם כי המשורר של שיר השירים סיפר על הדוד של השולמית שהיו לו "תלתלים שחורות כעורב"). אך ה' מומחים טוענים כי הוא בין הנבונים שבציפורים, וכי יש לו, אפילו, חוש-הומור.

במסיבות פרטיות, כמוכן.

קל מאוד לזהות את העורבים בממשלתנו. אם לצטט את המומחים לציפורים: "ידוע הרגלו של העורב להלך בשדה אחר המחרשה, אף זו של הסראקטור, בלקטו חרקים." כלומר: אין הוא חורש בעצמו, חלילה. את

שלום לא יגביה עוף. כל עם זר נראה לו כשר לטרף. לעיתים נדמה כי הוא מוכן לדרוס גם את בני מינו שלו, כדי להגיע לשחקים.

לכן אין פלא כי אבות עמנו ראו בו שקץ, ואסרו בהחלט לגדוע בו. "ואת אלה תשקצו מן העוף... שקץ הם... את הפרט... ואת הנץ למינהו."

זה נראה למחבריהתנ"ך כל כך חשוב, שחזרו על כך פעמיים — בספר ויקרא (י"א) ובספר דברים (י"ד).

★ ★ ★

פי האגדה, מי שאיננו נץ, הוא יונה. כי היונה היא סמל-שלום. האם זה נכון? אומנם, הוא נראה כך:

לא דובים ולא יונים.

היונה רחוקה מאוד מלהיות בעל-חי שוחר-שלום. מבחינה מסוימת, היא מלחמתית אף יותר מן הנץ. כי הנץ אינו תוקף, בדרך-הטבע, נץ אחר. ואילו היונים מסוגלות לתקוף זו את זו, ואף להרוג זו את זו.

הפרופסור קונראד לורנץ, המומחה להתנהגות החיות, טוען כי יש לכך סיבה טבעית. חייית-הטרף, וגם הציפור הר דורסת, צוידה על-ידי הטבע בכלי-נשק מסוכנים. כדי שלא תשמיד את מינה בנשק זה, ציד אותה הטבע גם במעצורים חזקים מאוד, ואין חייית-טרף מסוגלת לתקוף את בן-מינה. אבל ליונה אין נשק. לכן לא טרף הטבע לצייד אותה במעצור נפשי. כשייונה מתרגלת באמת על יונה אחרת, היא מסוגלת לרצחה נפש בצורה אכזרית ביותר — בדומה לבן-אדם, שגם אותו לא צייד הטבע בנשק טבעי.

לפיכך אל תאמין לתאורי-השלום של השר הזה בממשלה: אם הוא נשמע כשוחר-שלום, הרי זה רק מתוך פחד. מדיניות-השלום שלו היא מדיניות פחדנית גרידא, לא מדיניות שמקורה בתבונה ובגישה חיובית. אם יהיה נדמה לו שיש הזמנות טובה לטרוף עוף אחר, ללא פחד — הוא ינצל אותה בלי היסוס.

חץ מזה, אין היונה בעל-חי חכם במיוחד. כדברי הושע: "והי אפריים כיונה פותה."

בקיצור: היונה אינה סמל שכדאי לשאוף אליו.

★ ★ ★

שר האופייני באורניתוקראטיה הישראלית אינו נץ ואינו יונה. כי הנץ יודע מה הוא רוצה — לטרוף! — והיונה יודעת זאת גם היא — לפחות באגדה. הנה שר אופייני. כדאי להתבונן בו:

אם להאמין לעיתוני-ישראל ולפרשנים המלומדים, הרי עומדות עתה בראש ישראל ציפורים.

לדבריהם, המישטר הקיים במדינה אינו שילי טון האצילים (אריסטוקראטיה), או שילטון העם הפשוט (דמוקראטיה), או שילטון ההון (פלוטוקראטיה). הגדרתו הנכונה של המישטר הקיים הוא אורניתוקראטיה — שילטון הציפורים.

משום כך שומה על האזרח הנאור להתעמק במדע האורני-תולוגיה — תורת הציפורים — כדי להבין מה מתרחש בי צמרת מדינות, וכדי שיוכל, כאזרח נאמן ובעל-הכרה, למלא את חובתו ביום-הבחירות ולהחליט איזו ציפור צריכה לייצגו ולהנהיגו בימים טרופים אלה.

אני מקווה כי המדריך הקצר הבא יעזור לאזרח במילוי תפקידו החשוב הזה.

★ ★ ★

דעתם של בורים, מתחלקים שרי ישראל בין "ניצים" ו"יונים" בלבד. לכל היותר ישנו סוג-ביניים, "יונץ" או "נצינץ".

אזי לה לבורות זו, המפשטת בצורה מבישה תמונה מורכבת ומאלפת לאי-הישעור יותר.

קודם כל, מעטים הניצים בארצנו. מה שיש לנו בשפע זהו ציפור הקרוייה עי-ס-ני-צי, והנראה כך:

עי-ס-ני-צי זה הוא אחד הדורסים הגדולים והמעטים היצי-בים בארץ. קריאתו היא "קאי-קאי-קיי-קיי" — אולי קיצור של המילים העבריות "קדימה לקרב!"

לעי-ס-ני-צי ציפורני-דריסה חזקות מאוד, והוא שש אלי קרב. הוא מתקיף ומשמיד, הוא מסוגל לרטט בין ציפורניו. מקצה-המקור ועד קצה-הזנב, אורכו 70 ס"מ.

כולנו מכירים עי-ס-ני-צי זה בצמרת-המדינה. אין הוא רוצה בשלום, כי נדמה לו כי בתנאי

* ואני מבקש סליחה מראש מפאולה ארנולד ורולטר פר-גוסון, אשר ספרם הנחמד על ציפורי הארץ טיפף לי את רוב חומרי-הגלם הדרוש.